

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. VI. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](#)

ta: quin neque tunc censetur Pontifex ap-
probare decreta Conciliorum, si negativè
habeat, hoc est, neque consentiat, ne-
que reclamat.

Inconsequenter autem quidam dicunt,
Pontificem, si solus dissentiret, contra om-
nes Patres Concilii, non impediturum
infallibilitatem decretorum, vel definitio-
num; nam, si quis rationes hucusque allatae
expendat: aut ea etiam probant de so-
lo Pontifice: aut nec probant de eo cum
aliquibus Patribus sumpto. Nec dici potest,
eum tunc tantum locuturum ut doctorem
privatum; nam, quod loquatur ex cathe-
dra, non desumitur ex eo, an solus, an cum
aliis loquatur: sed, an obliget universalem
Ecclesiam ad credendum, an non: & qui
alter sentiunt, viam sternunt ad negan-
dum sepiissime, vel quod Pontifex ex cathe-
dra sit locutus, vel quod ejus definitiones
sint infallibles.

ARTICULUS VI.

Solvuntur Objectiones.

331. Ob. 1. contra 1. conclusionem.
On Non potest constare, an
Concilium universale sit le-
gitimum: ergo frustra ei DEUS contulisset
infallibilitatem. prob. antec. non est legiti-
mum, nisi Episcopi congregati sint fideles,
& ritè ordinati &c. sed non potest constare
de eorum fide, & ordinatione: ergo. Resp.
neg. ant. ad prob. dist. ma. Concilium non
est legitimum, nisi re ipsa omnes Episcopi
tales sint. neg. ma. nisi saltem apparterer
exterius tales sint (quod facilè cognosci po-
test) con. ma. & sic distincta minore neg.
conseq. Nam, vel DEUS etiam Episcopis ap-
parenter talibus assistet: vel certè manife-
stabit defectum, ne Ecclesia tota inducatur in
errorem. Pariter DEUS non permettit, ut
Episcopi violenter cogantur, ad aliquid de-
cidendum: vel etiam coactis assistet, ut
nihil falsi decernant: vel manifestabit tal-
em coactionem; hoc enim exigit ejus pro-
missio de perpetua assistentia, & directione
Spiritus Sancti.

332. Ob. 2. SS. Patres negant Con-
ciliis, etiam generalibus, infallibilitatem:
ergo. prob. ant. S. Gregorius Nazianz. epist.
ad Procopium ait: *Hoc animo sum, ut omnem*
Episcoporum conventum fugiam; quoniam
nullius Concilii finem latum, & faustum vidi.
S. Augustinus l. 2. de bapt. contra Donat. c.
3. ait, Concilia plenaria sapè priora poste-
rioribus emendari, cum aliquo experimen-
to rerum aperitur, quod clausum erat, &
cognoscitur, quod latebat. S. Isidorus, rela-
tus à Gratiano dist. 50. C. Domino Sancto.
ait: *Quotiescumque in gestis Conciliorum*
dissors sententia inventur, illius Concilii
magis teneatur sententia, cuius, aut antiquior,
aut posterior extat authoritas: ergo
juxta hos SS. Patres Concilia, etiam genera-
lia, non sunt infallibilia; alias enim non
R.P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

essent fugienda, nec emendabilia, nec in-
ter se contraria.

Resp. neg. ant. ad prob. neg. conseq.
& explico SS. Patres. S. Gregorius Nazi-
anzenus non loquitur de Conciliis genera-
libus, sed tantum de particularibus aliquo-
rum Episcoporum, ex quibus multi fave-
bant hereticis. Neque tunc Sanctus hic Pa-
ter sperabat Concilium generale legitimum,
à Pontifice confirmatum: quanquam pos-
slea tale viderit, nec fugerit, sed interfuer-
it, & subscripsit Concilio generali II.
Constantinopoli anno 381. celebrato.

S. Augustinus codem ipso libro mul-
tum commendat autoritatem Conciliorum
generalium, loc. cit. n. 323. textu autem
objecto probare vult, non esse irrefraga-
bilem autoritatem unius Episcopi, vel
Conciliorum particularium: & argumenta-
tur aliquo modo à majori ad minus: qua-
si diceret: statuta in conventu paucorum
Episcoporum non sunt immutabilia; cùm
etiam aliqua statuta plenariorum Concilio-
rum, quandoque possint mutari, seu emen-
dari: intellige autem, non statuta, vel de-
creta fidei, sed tantum aliqua, vel judicia
circa facta aliqua nuda, seu informia, vel
decreta morum, quæ pro temporum cir-
cumstantiis, & experimentis rerum, possunt
aliquando prudenter mutari, ut factum est
circa communionem sub utraque specie, re-
spectu laicorum.

Et quamvis S. Augustinus ibi agat de
quaestione fidei, scilicet, an hereticis sint re-
baptizandi, non sequitur, quod velit, eti-
am canones universalium Conciliorum, ad
fidem spectantes, posse emendari; nam tan-
tum in genere dicit, cùm Concilia hæc
emendari possint, etiam posse emendari sen-
tentiam Cypriani: quasi diceret: si Conci-
lia generalia, in quibusdam decretis morum,
vel decisionibus facti non dogmatici, mu-
tari, vel emendari possunt, quanto magis
etiam in suis decretis potest emendari unus
Episcopus Cyprianus? S. Isidorus eodem
modo potest explicari, quamvis, eo quod eius
casus sit tantum de aliqua poena, lapsis in-
fligenda, non veniat ad rem; cùm non sit
quaestio fidei: & potest utique aliqua poena,
licet prius fuerit in aliquo Concilio statuta,
per aliud Concilium relaxari: & quoad ta-
lia, posterioribus temporibus, ad posterioris
Conciliis canones, ordinariè magis est atten-
dendum.

333. Ob. 3. contra 2. conclus. Act. 8.
v. 14. dicitur S. Petrus unā cum S. Joanne
ab Apostolis missus in Samariam: ergo eti-
am Petrus erat subjectus collegio Aposto-
lorum, adeoque etiam ejus successores Con-
ciliis. Confirm. 1. In primo Concilio ge-
nerali Act. 15. non fit mentio Petri, sed
tantum Concilii; nam dicitur v. 28. *Visum*
est Spiritui Sancto, & nobis: ergo non fuit
suprema potestas in Petro, sed in Concilio.
Confirm. 2. Papa etiam est frater; nam &
ipse debet nobiscum dicere: *Pater noster,*
qui es in celis. Matth. 6. v. 9. & alios E-
piscopos solet vocare fratres: ergo etiam
N ipse

ipse errans, potest, & debet deferri ad Ecclesiam, iuxta illud *Matth. 18. v. 17. Si non audierit eos, dic Ecclesia:* ergo etiam Ecclesia, seu Concilium, debet posse de Papa judicare.

Resp. neg. conseq. Spiritus S. missus est a Patre, & Filio, quin fuerit minor; fieri igitur potest missio etiam precando, suadendo &c. nec necessario debet fieri per præceptum. Ad 1. confir. neg. ant. Cum Petrus esset caput Concilii, sufficenter fiebat ejus mentio, dum fiebat totius Concilii: sic sèpè fit mentio solius Ecclesie, quin excludatur Pontifex. Dein saltem v. 7. fit primo loco mentio dictorum S. Petri, & S. Jacobus ibi S. Petri verba approbat. Quod autem non fuerit facta specialis ejus mentio, tanquam capituli, sicut non est argumentum pro nobis, ita nec est pro adversariis.

334. Ad 2. confirm. dist. ant. Papa est frater, si sit Pontifex illegitimus, vel dubius. con. ant. si sit Pontifex legitimus, indubitatus, & tantum aliquorum criminum reus, subdist. est frater, ita, ut simul sit pater, & caput fidelium, supremam habens autoritatem. conc. ant. est frater simplex tantum. neg. ant. & dist. conseq. potest deferri ad Ecclesiam, ea intentione, ut puniatur, deponatur, vel etiam ab Ecclesia absindatur. neg. conseq. potest deferri, ut à Concilio deliberetur de aliis remedii adhibendis, v. g. ut admoneatur, rogetur, vel, si Ecclesia infestus esset, jure defensionis contra eum Ecclesia utatur. om. conseq. In primis in textu illo: *Dir Ecclesia:* per Ecclesiam S. Chrysostomus, Theophilactus, Euthymius, & alii, intelligunt Ecclesiam particularem cum Episcopo, vel hunc solum: & certè communissimè accusatio fit apud Episcopum, atque sufficenter censetur quis delatus ad Ecclesiam, si deferatur ad Episcopum; quia iste cum potest excommunicare &c. Secundò, et si daretur, quod possit ex hoc textu desumi, Papam posse deferri ad generale Concilium, quando id ipse convocasset (aliter enim legitimum non esset) tamen non sequeretur, quod Concilium posset habere in ipsum jurisdictionem.

Nec timendum est, ne Papa, si accusari non possit in Concilio generali, destruat Ecclesiam; quia quoad fidem, & morum præcepta, ut dictum est, errare non potest, saltem si sit in Concilio: si extra illud non esset infallibilis (quod tamen, ut mox dicemus, falsum est) neque posset obligare Ecclesiam, neque DEUS in casu erroris permetteret, ut tota Ecclesia eum sequeretur. Dein Ecclesia non deessent adhuc alia remedia, ad avertenda à se mala, per Pontificem imminentia: & sufficerent sola preces, quæ fundi possent, & quibus moveatur DEUS, ad benignè respiciendam Ecclesiam suam, nec sinendum, ut fideles tentarentur supra id, quod possint &c. Sicut autem tolerandum est aliquando, etiam in corpore materiali, membrum molestum, præfertim si inter præcipua sit, quando vitæ periculum non avertit: ita, & multò magis

tolerandum est in mystico corpore tale membrum, quando illud vim, & vigorem non habet à corpore, sed ab alio, ut Papa à Christo: cuius etiam propriissime minister est, & non Ecclesiae: quanquam aliquando etiam dicatur minister Ecclesie, quatenus in ejus bonum, à Christo est constitutus dispensator mysteriorum DEI: non autem quasi ab Ecclesia potestatem accepit.

335. Ob. 4. Concilium Pisanum, Constantiense, & Basileense, deciderunt, Concilia generalia habere autoritatem supra Pontificem: ergo. ant. prob. Pisanum definivit, Concilium generale, universalem Ecclesiam representans, esse superius Papa, atque etiam de facto Benedictum, dictum XIII. & Gregorium XII. depositum, ac Alexandrum V. creavit, qui postea decreta Concilii approbavit. Constantiense idem docuit, præfertim sess. 5. ubi ait hæc synodus: *Et primò declarat, quod ipsa, in Spiritu sancto legitime congregata, Concilium generale faciens, & Ecclesiam Catholicam representans, potestatem à Christo immediate habet, cui quilibet, cuiuscunque status, vel dignitatis, etiam si Papalis existat, obdere tenetur, in his, quæ pertinent ad fidem, & extirpationem dicti schismatis, & reformationem dictæ Ecclesiæ, in capite, & membris.* Quod ipsum repetit, & confirmat Concilium Basileense sess. 2. Hanc objectionem egregie tractat, atque refellit Leytam in impenetrabili clipeo Pontificia dignitatis discept. 5. per totam, & iterum discept. 7. sec. 7.

336. Resp. An Concilium Pisanum fuerit universale, an non, dubitanti quidam, ut Leytam, ac Bellarminus tom. 2. controv. I. l. 1. de Eccles. & Concil. c. 8. ac alii: certè Odoricus Reynaldus ad annum 1409. n. 70. ait, multos doctrinæ, & religione conspicuos, de illius autoritate dubitasse; & ratio dubitandi est hæc. Si Concilium Pisanum fuisset indubitate legitimum, debuisset Johannes XXIII. successor Alexandri V. in eo Concilio electi, haberri pro indubitato Pontifice: & tamen Concilium Constantiense eum ut tales non agnovit; nam sess. 14. hujus Concilii etiam Gregorius XII. vocatur Pontifex: atque adeo à Concilio Pisan, non tam extinctum, quam auctum est schisma: nec post illud Ecclesia uni Papæ adhæsit: sed tribus diversis, etiam diverse partes fidelium adhæserunt.

Quodsi etiam omittatur, Concilium Pisanum fuisse universale, nihil statuit, definiendo de legitimis indubitatis Pontificibus; sed tantum de dubiis, schisma fovenib, & ut ibi vocantur (prout videre est apud Binium tom. 3. Concil. p. 2. in notis ad Concilium Pisanum. mihi fol. 1554.) hæreticis. Nec potest ostendi, quod unquam definierit, Concilium esse supra Papam indubitatum. Et quanquam referantur ibi sententiæ quædam Universitatum, Parisiensis, & Bononiensis, illæ tamen etiam (ut legenti eas apud Binium tom. 3. Concilior. p. 2. in notis

tis ad Concil. Pisan. fol. mibi 1554. est manifestum loquuntur de dubiis, & schismatis Pontificibus. Quodsi etiam aliqua visiderentur à Concilio illimitatè dici, tamen, quia Concilium ibi loquitur, in illis circumstantiis dubiorum existentium Pontificum, etiam de his ea dicta congruenter accipiuntur: præterquam quodd, ut jam diximus, non omnia, quæ in Conciliis referuntur, sint de fide. Videatur apud Binium tom. 3. Concilior. p. 2. folio mibi 1553. historia hujus Concilii.

337. Quod attinet ad Concilium Constantiense, istud explicari, & potest, & debet, de Concilio tempore schismatis, & dubiorum Pontificum, ut patet ex contextu: certe ibidem Joannes XXIII. sess. 11. à Procuratoribus Concilii accusatur, tanquam notorius simoniacus, pertinax hereticus &c. Dein sess. 37. idem Concilium in sententia contra alterum Papam, dictum Benedictum XIII. hunc condemnat, tanquam schismaticum, & hereticum, ac à fide devium &c. Quod ad Gregorium XII. attinet, qui sponte abdicavit, et si non ita à Constantiensi culperetur, tamen à Pisano hereticus dicitur: certe Binus tom. 3. Concil. p. 2. mibi folio 1554. in notis in Concilium Pisanum scribit, Benedictum, & Gregorium, depositos fuisse ut hereticos, & schismaticos. Adde, si Concilium adstruere voluisse superioritatem Concilii supra Papam, etiam quando hic indubitate legitimus est, certe Martinus V. ejus definitionem non approbasset.

Unde, quæcumque dicuntur de potestate Concilii, immediate à Christo accepta, de necessitate ipsi parendi, etiam personis dignitatis Papalis imposita, quoad ea, quæ spectant ad fidem, & reformationem Ecclesie, in capite, & membris, intelligenda tantum sunt de casu schismatis, & Pontificis dubii, aut notoriè heretici; tunc enim Concilium habet potestatem, ad providendum sibi de legitimo capite, & ad dijudicandam etiam fidem, vel declarandum errorem Pontificis notoriè heretici. Confirmantur dicta ex eo, quod dicat Concilium, se representare universalem Ecclesiam; nam, dum existit legitimus Pontifex, Concilium solum non representat absque Papa totam Ecclesiam; utique enim legitimus Papa est membrum, & quidem præcipuum.

338. Dices 1. Concilium Constantiense determinavit multa ante electionem Martinus V. circa doctrinam hereticam Joannis Hus, & Hieronymi Pragensis. Resp. Ea tunc primum infallibile robur acceperunt, postquam Martinus V. jam legitimus Pontifex illa approbavit. Dices 2. Etiam reliqua sunt ab eodem approbata. Respondeo. Severinus Binus in titulo Concilii, & in notis, atque cum eo alii, communiter asserunt, Concilium hoc tantum ex parte esse approbatum, scilicet quoad ea, quæ ad fidem pertinent contra Wiclefum, Husium &c. reliqua verò de authoritate Concilii supra Pontificem nullo modo esse approbata à Martino V. præsertim, si explicitur de legitimo, & indubitate Pontifice; quomodo enim Mar-

tinus ea probasset, qui in sua Bulla, in eodem Concilio edita, statuit, suspectum de herefi interrogandum esse: *Utrum credat, quod Papa canonice electus, qui pro tempore fuerit, ejus nomine proprio expresso, sit successor Beati Petri, habens supremam autoritatem in Ecclesia DEI?* Quin portius ista superioritas Concilii supra Papam est reprobata à Florentino, & Lateranensi. Cajetanus ait, decreta fidei Concilii Constantiensis esse propriæ ea, quæ definita sunt contra hereticos: & hæc sola approbata fuisse; nam sess. 45. seu ultima dicitur: *Sanctissimus Dominus noster Papa dixit, respondendo ad predicta, quod omnia, & singula, determinata, conclusa, & decreta, in materiis fidei, per præsens Concilium conciliariter, tenere, & inviolabiliter observare volebat, & nunquam contrarie quoquo modo. ipsaque sic conciliariter facta approbat, & ratificat, & non aliter, nec alio modo.* Et quæso, quis unquam dixit, hereticum esse, negare authoritatem Concilii generalis supra legitimum Pontificem? & tamen hereticum foret, si sententia Concilii Constantiensis etiam ad causum legitimi Pontificis se extenderet, & in Concilio à Martino V. approbata fuisse?

Advertit etiam bene Raslerus de regula externa fidei art. 15. n. 221. notanda esse illa verba: *Ipsaque sic conciliariter facta approbat, & ratificat (Martinus V.) & non aliter, nec alio modo; nam ea verba ad... reformationem ... in capite, & membris, non habentur in sessione 4.* (Etsi in Coloniensi editione Concilii Constantiensis per errorem etiam ibi ea verba ponantur) sed tantum in sessione 5. quæ conciliariter facta non fuit, ut docet Bellarminus tom. 2. contr. 1. l. 2. de Conciliis c. 19. imò probabilissime illa sessio 5. nullius est authoritatis; tum quia nullus, nec dubius Pontifex ei aderat (Joannes enim jam recesserat, & Martinus nondum electus erat) tum quia needum aderant ii, qui hucusque secuti erant Gregorium, & Benedictum: imò Concilio repugnabant: adeoque tertia tantum pars Ecclesie præsens erat: tum quia res non erant actæ, more in Conciliis confueto, seu verè conciliariter, scilicet adhibendo solitum examen, diligentiam &c. que, licet juxta quorundam lentitiam non sint absolute necessaria ad aliquid determinandum à Concilio cum Papa, vel à solo Papa, tamen necessaria sunt, ut acta in Concilio dici possint conciliariter facta: adeoque decretum, de potestate Concilii supra Pontificem, à Martino V. nunquam approbatum fuit; nam contra aliter, quam conciliariter facta, protestatus est Martinus, ut patet ex verbis conciliariter facta... & non aliter

339. Accedit, quod nunquam Ecclesia judicaverit, à Constantiensi Synodo decidsum, quod Concilium sit supra legitimum Pontificem; alias non potuisset de eo iterum deliberari, vel id in quæstionem vocari; & tamen de hoc, saltem aliquo modo, actum rursus fuisse in Tridentino, negari non potest; nam heretici eam quæstionem definiri
N 2

finiri volebant, non sincera intentione, ut patesceret veritas, sed ut turbas cierent. Et quanquam decisum nil fuerit, tamen, teste Pallavicino in *historia Tridentini l. 21. c. 4.n. 5.* Patres, tum Hispani, tum Itali, in eo conspirarunt, ut definiretur, Papam esse supra Concilium, qui Gallis, & paucis aliis aliarum nationum Episcopis, multò plures erant.

Adde, quod post Concilium Constantiense usque nunc, incomparabiliter major pars doctorum senserint, Pontificem legitimum esse supra Concilium: qui utique non docuerint hæresin, qualis esset opinio contraria definitioni Concilii, à Pontifice approbatæ. Adde, quod, ut jam dictum *num. præced.* in Constitutione Martini V. in eodem Concilio edita, contra Hussium, & Wyclifum, ponantur interrogations, propoundingas suspectis de hæresi, & inter has etiam ista: *Utrum credat, quod Papa.... sit successor Beati Petri, habens supremam auctoritatem in Ecclesia DEI?* quam auctoritatem certè juxta adversarios Papa non haberet, sed Concilium.

Quod attinet ad Concilium Basileense, ejus auctoritas minima est; nam etsi legitimè fuerit indicatum, tamen ab indubitate Pontificis Eugenii IV. obedientia recepsit, & Antipapam Felicem V. creavit: nec Nicolaus Eugenii successor ullatenus decreta ejus approbavit, nisi quoad quasdam dispositiones circa beneficia Ecclesiastica. Contra ipsum Concilium Basileense est reprobatum à Concilio Lateranensi *sub Leone X. siff. 11. in Bulla: Pastor aeternus gregem suum: qua abrogat Gallicam Pragmaticam: & quidem est reprobatum, tanquam Conciliabulum, quod Concilium amplius appellari non meribusur, & cuius facta nullum robur habere potuerint.* Et hinc hujus Concilii auctoritas communissime deseritur.

340. Ob. 5. *Matth. 18. v. 20.* ait Christus: *Ubi enim sunt duo, vel tres, congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum: ergo multò magis, ubi Episcopi plurimi sunt congregati in Coacilio universalis, etiam absque consensu Papæ, Christus adest, & assistendo eorum decreta infallibilizat.* Confir. *Actor. 20. v. 28.* dicit S. Paulus omnibus Episcopis: *Attende vobis, & universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam DEI:* ergo etiam reliqui Episcopi regunt Ecclesiam DEI universam, & maximè in Concilio. Resp. neg. conseq. Argumentum manifestè probat nimium; nam, si ea verba Christi ad mentem adversariorum accipienda essent, quodlibet collegium Christianorum in causa fidei, vel virtutis, ad Christi honorem congregatum, esset infallibile, & multò magis quodlibet Concilium diæcesanum, aut provinciale: quod est certissimè falsum; cùm plura manifestè erraverint.

Locus ille potius intelligendus est de simul orantibus, quibus Christus ibi promittit, se adfuturum, ut impetrant. Si applicare eum velis ad Concilium sine Ponti-

fice, nego, Christum de eo casu loqui: si de Concilio cum Pontifice, omitto, possi dici, Christum adfuturum, ne caput cum membris erret. Ad confir. dist. conseq. ergo reliqui etiam Episcopi regunt Ecclesiam DEI partialiter, hoc est, quilibet suam diæcesin. conc. conseq. regunt totaliter sine Pontifice, quando talis legitimus adeat, neg. conseq. Ex hoc autem non sequitur, quod eorum decreta, absque approbatione Pontificis, sint infallibilia; sed tantum, quod tunc sint talia, quando in Concilio cum Pontifice convenientiunt, & simul cum ipso aliquid decernunt; tunc enim collective regunt Ecclesiam universam.

341. Ob. 6. Sacri canones ipsi nostre conclusioni adverfantur: ergo. prob. ant. C. *Confidimus. 25. q. 1.* dicitur: *Uniusquisque synodi constitutum, quod universalis Ecclesia probavit assensus, nullam magis exequi sedem pre ceteris oportere, quam primam, qua & unamquamque synodus sua auctoritate confirmat, & continuata moderatione custodit.* & ibidem C. *Contra ait Pontifex: Contra statuta Patrum condere aliquid, vel mutare, nec hujus quidem sedis potest auctoritas:* ergo &c. Resp. 1. Hic clare afferitur superioritas Romani Pontificis supra Concilia, dum dicitur: *Unamquamque synodus sua auctoritate confirmat:* quod est superioris. Resp. 2. neg. ant. ad prob. neg. conseq. Ibi in primis expressè sermo tantum est de constitutis à Pontifice approbatis; nam, ut jam notatum est, expressè dicitur, primam sedem synodos confirmare.

Dein, si sunt constituta, seu statuta, aut decreta fidei, non possunt mutari, ut est in confessio: si sunt decreta morum, & tangunt jus naturale, aut Divinum; nec ista possunt mutari; quia non potest Pontifex mutare jus Divinum, aut naturale: si autem tantum tangunt jus humanum; non potest Pontifex ea mutare passim, temere, & absque legitima causa; nam, licet Jus Canonicum Papam, utpote legistatem, & supremum principem, non obliget vi coactiva, tamen, vel eum obligat vi directiva, ut docet S. Thomas 1. 2. q. 96. a. 5. ad 3. vel, si eum non obligat Jus Canonicum immediate vi sua, tamen eum ratione Juris Canonici, & ad huic se conformandum, obligat honestas, seu convenientia naturalis, vt eius etiam Papa tenetur, se conformare alii, & subditis exemplo præire, ut isti legem facilius observent, prout docent alii cum Layman l. 1. tract. 4. c. 9. n. 3. Potest tamen Papa in Jure Canonico mutare aliquid, si id expedire judicaverit, ut docet Angelicus loco modo citato. Eadem responsio servit ad alterum textum ex C. *Contra. objectum.*

342. Ob. 7. C. *Sicut Sancti. dist. 15. aio* S. Gregorius de statutis in generalibus Conciliis: *Se, & non illa, destruit, quisquis praesumit, aut solvere, quos religant, aut ligare, quos solvunt:* ergo nec Papa potest solvere statuta Conciliorum. Confir.

Quænam Propositio, vel Definitio Ecclesiæ sit infallibilis Regula credendi. 101

1. C. Nemo. q. 3. & C. Si Papa. dist. 40. dicitur, quod etiam Pontifex possit accusari coram Ecclesia, si peccet, & contumax sit: ergo Ecclesia est ejus superior. Confir. 2. In Constantinopolitana Synodo IV. (quæ fuit Oecumenica VIII. & habetur apud Binium tom. 3. Concil. p. 2. fol. mihi 880.) action. 10. can. 13. fol. 897. dicitur, si synodus universalis fuerit congregata, & facta fuerit etiam de S. Romanorum Ecclesia quædam ambiguitas, & controversia, oportere venerabiliter, & cum convenienti reverentia, de proposita quæstione sciscitari, & solutionem accipere, aut proficere, aut profundum facere: non tamen audacter sententiam dicere contra Summos senioris Römae Pontifices: ergo.

Resp. dist. conseq. Nec Papa potest solvere statuta Conciliorum passim, & temerè, & ita, ut hoc licet faciat. conc. conseq. non potest, quando id expedit ob certas causas. neg. conseq. Textus ille prorsus non probat intentum adversariorum. S. Gregorius ibi loquitur de personis, aut à Concilio excommunicatis ob hæreses, vel approbatis ob eorum fidem: de quibus utique nec Pontifex aliter potest judicare; nam alias, vel approbare hæreses, vel condemnare rectam fidem. Potest tamen Pontifex damnatos in Concilio absolvere, si penitentiam convenientem egerint, ita nemo negabit.

Ad 1. confirm. neg. antec. C. Nemo. expressè sic habet: *Nemo judicabit primam sedem &c.* Quod autem glossa in hoc caput: *Nemo*, dicat, eum posse accusari, idque se probasse C. Si Papa. dist. 40. non refert; quia glossæ authoritas minimè prævalet maximè nostræ authoritatì: nec ratio ulla sufficiens adducitur. Ipsum autem C. Si Papa. tantum dicit, Papam, si negligens fuerit, alios secum in infernum trahere, neminem tamen mortalium presumere, eum arguere, nisi sit à fide devius. Ad 2. confirm. Canon ille apud Binium sic legitur. *Siqua vero Oecumenica synodus collecta, de Romana Ecclesiæ controversia quapiam querat, licebit cum verecundia de proposita quæstione religiose percontari, responsumque admittere,* & (sive nocens sit, sive innocens) nequam impudenter sententiam in Pontifices Romanos pronunciare: ubi nota, quod in fragmentis Concilii apud eundem Binium fol. 857. sit hic Canon. 21. Informa. neg. cons. Scientiarum aliquando licet de Romana Ecclesia, in certis casibus etiam juxta nos, imò Pontificem rogare, & monere: judicium ferre non licet: quod etiam aperte ex canone isto colligitur.

ARTICULUS VII.

Solvuntur reliquæ Objectiones.

§ 43. O B. 8. C. Ecce. dist. 99. S. Gregorius vetat, se dici *Universalem Papam*: ergo Papa non est caput universalis Ecclesiæ. Confir. C. *Prima sedis* (quod desumptum est ex Concilio

Africanæ) eadem dist. dicitur: *Prima sedis Episcopus non appelletur princeps sacerdotum, vel summus sacerdos, aut aliquid hujusmodi:* ergo. Resp. Papam esse caput Ecclesiæ &c. est clarè definitum in Florentino, citato n. 327. in forma, neg. conseq. *Universalis Papa* potest accipi in duplice sensu: primò, ut significet, Papam esse ita universalem Episcopum, ut ipse tanquam proprius Episcopus præsideat etiam cuique particuliari Ecclesiæ, ita, ut alii sint tantum quasi ejus vicarii, seu suffraganei. Secundò, ut tantum significet, universalem Ecclesiam, seu omnes etiam Ecclesiæ particulares, esse ei subjectas.

In primo sensu Papa non est universalis Episcopus, & in hoc sensu nomenclationem illam accepit S. Gregorius, ut patet vel ex eo, quod Eulogio Patriarcha Alexandrino, qui hunc titulum S. Gregorio inscriperat, hic Sanctus rescribat: *Si enim universalem me Papam vestram sanctitas dicit, negat, se hoc esse, quod me fatetur universum: hoc est, negat, se esse Episcopum: adeoque vult dicere, quod, si ipse vocetur Universalis Papa, alii Episcopi non amplius futuri sint Episcopi.* In secundo sensu etiam S. Gregorius non negavit, se talem esse; imò autoritatem suam in omnes Ecclesiæ strenue defendit: & in hoc sensu etiam Chalcedonensis Synodus S. Leonem vocavit universalem Patriarcham: quo nomine etiam Hormisda à multis est appellatus. videatur glossa in hoc cap.

Ad confirm. neg. conseq. Non agitur ibi de Romano Pontifice, sed de Episcopis Primatibus, seu Patriarchis, certorum regnorum, ut habet glossa: & videtur vel ex eo patere, quod illud Concilium tantum statuta ediderit pro sua provincia, & circa suum Primate, non autem circa alium. Adde, quod, et si tunc etiam Romanus Pontifex non sit visus appellandus universalis, propter speciales rationes, & forte propter acceptiōnem illius vocis, in significatione supra adducta, ob quam noluit eam adhiberi S. Gregorius, tamen neutiquam propterea negatur Pontificis suprema authoritas: neque inconvenienter, mutatis jam circumstantiis, is titulus ei tribuitur.

344. Ob. 9. C. Legimus. dist. 93. ex S. Hieronymo. ep. 85. dicitur: *Si autoritas queritur, orbis major est urbe:* ex quo inferit S. Pater, non peculiarem Romæ, sed orbis, seu totius Ecclesiæ consuetudinem esse servandam: ergo. Confirm. Idem Sanctus ibidem dicit, Episcopos omnes esse æquales: ergo, si alii subsunt Concilio, etiam eidem subest Romanus Episcopus. Resp. neg. conseq. S. Hieronymus ibi agit de quibusdam Diaconiis Romanis, qui, eo quod essent ditiores quibusdam presbyteris, eis se præferebant: & hanc eorum consuetudinem, neutiquam in Concilio, vel Pontifice approbatam, apprehendit: quod non venit ad rem. Ad confirm. dist. ant. ait, Episcopos esse æquales quoad ordinem, & characterem. conc. ant. quoad jurisdictionem. neg. antec. & conseq.